

BDĚTE

Kázání ze soboty 13.10.2018 – br. Benjamín Pavlík

Sestry a bratři,

MILLERITĚ

Je třináctého října roku 2018. Přesně před 174 lety se skupina milleritů domnívala, že prožívá poslední týden života. Přestali vydávat svůj časopis, mnozí neskázeli úrodu, zavírali obchody a vzdali se zaměstnání. Byly na základě biblických výpočtů přesvědčeni o tom, že se Ježíš podruhé vrátí na svět 22. října 1844. Do tohoto hnutí kolem amerického farmáře Williama Millera patřili i tři spoluzakladatelé pozdějšího sobotního adventismu – Ellen Whiteová, James White a Joseph Bates. Jenže, Ježíš se nevrátil a nastalo VELKÉ ZKLAMÁNÍ. Jeden z milleritů (Hiram Edson) popsal toto zklamání těmito slovy: *Naše veliká naděje a očekávání byly rozbity a naše srdce naplnil takový žal, jaký jsme doposud nezažili.* Vše vsadili na jednu kartu a ono to nevyšlo.

Je až neuvěřitelné, jak vůbec mohla z tohoto omylu a zklamání nakonec vzniknout naše církve. Církve adventistů sedmého dne, která má v současnosti téměř 21 milionů členů. Boží zázrak. Jak k tomuto přerodu došlo však dnes rozebírat nebudeme.

Zaměříme se na událost Druhého příchodu Ježíše Krista, která:

- stála ve středu dění před 174 lety
- a která je – jak píše EGW – ústředním motivem celé Bible.

A tématem se necháme provázet samotným Kristem. Pojdme naslouchat jeho slovům. Prosim, otevřete si spolu se mnou Matouše 24, 35-44 verš.

JEŽÍŠ – NESTVOŘENÝ BOŽÍ SYN

35: Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou.

Slova „nebe a země“ nás vrací hned k první větě Písma, kterou všichni dobře známe: Bůh stvořil nebesa a zemi. V této větě je jasně určeno, čím jsou – nebesa a země **jsou stvořením**. Stejně jako vše ostatní na nebi či na zemi, v celém vesmíru – včetně nás lidí. Moje pozvání k Ježíši není pouhým pozváním k někomu z této stvořené oblasti:

- učitelé moudrosti, ctnosti, morálky
- filosofovi
- prorokovi
- léčiteli

Zvu vás k **nestvořenému** Božímu Synu, který je spolu s Otcem a Duchem svatým osobou věčné Boží Trojice. A právě proto si Ježíš může dovolit říct, že jeho slova nepomijí, protože **nepomijí ani On sám**.

ČAS KONCE NEZNÁ NIKDO

36: O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám.

Čas konce světa zná jen Bůh Otec. Je zahalen tajemstvím, a tak by to mělo i zůstat. Nemáme žádnou možnost zjistit, kdy nastane. Nemyslím si, že je to v současnosti potřeba zdůrazňovat. Nevím o nikom, kdo by v našem sboru vypočítával čas Kristova příchodu. To není náš problém. To byl problém milleritů. Ale co je „náš problém“?

NOE – POUČIT SE Z MINULOSTI

37: *Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noeho:*

38: *Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu,*

39: *a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny – takový bude i příchod Syna člověka.*

Druhý příchod je událostí budoucí a jedinečnou – odehraje se jen jednou! Proto se nám lidem nepředstavuje snadno. Ježíš proto sahá do minulosti a událost svého příchodu nám přibližuje pomocí dobře známého příběhu o Noemovi. A upozorňuje nás: něco podobného se zopakuje! A všichni známe citát amerického filosofa a spisovatele Santayany:

„Ti, kdo si nepamatují minulost, jsou odsouzeni k tomu ji opakovat.“ Je to tedy výzva: Nezopakujte chyby, kterých se dopustili v minulosti. Poučte se z nich. Z čeho se tedy máme poučit?

1: Potopa zachvátila (zabila, smetla) všechny. **První poučení:** Nemyslete si, že můžete podstoupit stranou jako nezúčastnění pozorovatelé a říct: mě se to netýká.

I když byli potopou zachvácení všichni. Ne všichni zemřeli. Noe s rodinou byl zachráněn. Co rozhodlo?

2: Ti, kteří při potopě zemřeli, „hodovali a pili, ženili se a vdávaly se.“ Věnovali se všedním starostem, radovánkám, ale Boha odsunuli stranou. Nechodili s ním – jako Noe. Neuvědomovali si svoji hříšnost. A pokud ano, nebyli ochotni s tím nic dělat. **Druhé poučení** tedy zní: Nemůžeme být zachráněni, pokud Boha nebereme vážně. A tady už to může být náš problém.

3: **Poslední – třetí poučení:** vychází z věty: „a nic nepoznali, až přišla potopa“. V případě potopy i příchodu nastává určitý **bod zlomu**. U Noeho je to moment zavření dveří korábu, u Ježíše jeho příchod v oblacích. Je to moment, kdy je rozhodnuto o údělu každého člověka a není možné jej zvrátit. Pokud chceme být zachráněni k věčnému životu, je třeba brát Hospodina vážně před tímto momentem. Potom už bude pozdě.

ROZHODUJE VÍRA, NE JEDNÁNÍ

40: *Tehdy budou dva na poli, jeden bude přijat a druhý zanechán.*

41: *Dvě budou mlít obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána.*

Ježíš nám připomíná, že:

1: spása je spojena vždy a pouze jen s **jednotlivcem**. Nezachrání nás:

- členství v církvi
- příslušnost k národu
- ani to, že jsme ze zbožné rodiny (ani víra manžela, manželky nebo rodičů)

Před Bohem stojíme **každý sám za sebe**.

2: Rozdíl mezi zachráněnými a nezachráněnými **není viditelný** okem lidským. Ten rozdíl totiž vůbec nesouvisí s vnějškem – a tím se nemyslí jen vzhled ale i jednání. Oba muži i obě ženy, které Ježíš zmiňuje dělají totéž. Ale v Božích očích, jejichž pohled směřuje až do nejhlubšího nitra, se ukazuje **jeden obrovský rozdíl: a tím je víra v Krista**. A ta jediná rozhoduje o našem přijetí do Božího království. To je jeden z nejzásadnějších odkazů reformace: Sola fide (pouhou vírou). Spasení totiž není ze skutků, nýbrž z víry. A proto máme hlásat evangelium každému – i lidem, kteří konají a šíří ve světě dobro, ale zároveň nevěří v Ježíše. Protože dobré skutky bez víry spásu člověka nezajistí.

CO ZNAMENÁ BDĚNÍ

42: Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde.

Millerité se domnívali, že ví přesně, kdy se Ježíš vrátí. V tom udělali chybu, ale v něčem chybu neudělali. Naopak, v jedné věci jsou nám **velkým příkladem – a to je jejich bdění**. V lednu 1845 napsal millerita Bliss do časopisu Advent Shield and Review toto: *Všeobecné vyvolalo (milleritské – dopl.) hnutí důkladné zpytování srdcí a pokoru před Bohem; lidé přestali milovat věci tohoto světa, vyznávali své hříchy a opravdově prosili o milost a odpuštění; utichly spory a nepřátelství. Podobnou hloubku pokory a oddanosti jsme nikdy předtím nezažili.*

Toto je bdění, k němuž nás vyzývá Ježíš. Bdit znamená brát Boha vážně. **Nejen ho slyšet, ale také poslouchat**. Bdění má být neustálé, dlouhodobé a poctivé. A to právě proto, že nevíme, který den, týden, rok, bude pro nás poslední. Proto musíme neustále přehodnocovat své priority, protože tvář v tvář konci ztrácí vše světské hodnotu.

Dovolte, abych na závěr přečetl krátký úryvek z knihy Morrise Vendena: *„Kdybys věděl, že Pán Ježíš určitě přijde podruhé příští týden, jak by asi vypadal tvůj život? Co bys dělal? Kam bys chodil? Jak by ses oblékal? Co bys jedl a pil? Jaký druh zábavy a odpočinku by sis vybral? Je to čestná otázka? Možná odpovíš: to je ale strašná představa! Není, pokud je Pán Ježíš skutečně tvým přítelem.“*